

Vem är du - vem är jag?

En sång om kristen enhet

Arja Saijonmaas gamla slagdänga från 1987 års melodifestival skulle på många sätt kunna fungera alldeles utmärkt som en ekumenikens signaturmelodi. Lasse Holms text om "levande charader", "hjärtats telegrafi" och själarnas "telepati" hör väl inte direkt till den teologiska vardagstrallen, men nog beskriver den kärlekens utmaningar ganska väl kyrkornas emellanåt rätt fruktlösa försök att komma närmare varandra. Man vill så väl men det blir liksom ingen kontakt.

Desto roligare då att kunna presentera råmanus till en ekumenisk schlagertext som målar upp en annan, långt mer positiv bild. Du anar det säkert – vi tänker på sången om gemenskapen mellan Svenska kyrkan och Svenska Missionskyrkan.

10 år av dissonanser

I februari 2006 möttes kyrkostyrelserna i Svenska kyrkan och Svenska Missionskyrkan för första gången under 130 års splittring och föreslog kyrkokonferens respektive kyrkomöte en ekumenisk överenskommelse i kyrkogemenskap.

Texten är kort men innebär att två kyrkor vänder sin historia av ömsesidiga underkännanden till ömsesidigt erkännande. Uppgiften för Guds kyrka är så stor att historiska hinder måste brytas upp. Den grupp som på kyrkoledningarnas uppdrag under många år arbetat med frågan har tagit fram ett bakgrundsdokument med motiv, fördjupning av innehållet och konsekvenserna av överenskommelsen. Här granskas också hur teologiska frågor och olikheter i kyrkornas sätt att fungera skall kunna hanteras i ett närmare samarbete.

Öppning för lokalt samarbete

Skall något hända måste det ske lokalt, där Guds församling blir tydlig och synlig. Där har båda kyrkorna levt sida vid sida i ömsesidiga beroenden och motsättningar. Varje plats har sin historia – inga nationella beslut kan tvinga till försoning och kärlek, men överenskommelsen kan fördjupa motiven, peka på möjligheterna och öppna dörrar till gemenskap.

Kyrkogemenskap betyder att två kyrkor kommer överens om att erkänna varandra, varandras vignings- och

Hade överenskommelsen våra båda kyrkor emellan handlat om samgående vore det om enhetligheten vi hade behövt tala mest – om vad vi skulle behöva ge upp i vår ömsesidiga strävan att bli varandra så lika som möjligt.

Men nu är det inte om detta överenskommelsen handlar. Målet för våra kyrkor är inte att vi ska gå samman utan att vi ska gå tillsammans och göra det i en anda av förtroende, respekt och ömsesidig tilltro. Därför är detta en text om enheten i mångfalden. Om hur vi kän-

ordinerade tjänster, se den gemensamma uppgiften, utmana splittringen och uppmana till samverkan där lokala förutsättningar finns.

Drivkraften är evangeliet

Tre motiv har vuxit fram under 40 års samtal. Det djupaste är hämtat från Jesu bön om enhet. Enhet för att världen skall tro lyfts ofta fram. Men bönen innehåller mycket mer: Guds ära, de kristnas helgelse, församlingens hela existens, liv och uppgift är länkade till lärjungarnas enhet.

Enhetsdeklarationen från New Delhi 1961 om gemenskapen mellan kristna på varje ort utgör den andra inspirationskällan. Den tredje drivkraften är den allt tydligare utmaningen att förkunna evangeliet tillsammans i ett förändrat samhälle och en förändrad kyrklig situation där vi gått från statskyrka och frikyrka till frigjorda syskonkyrkor, från enhetssamhälle till valfrihetssamhälle och från dop på medlemskapets grund till medlemskap på dopets grund. Dokumenttexten ska inte ses som en punkt i protokollet kyrkorna emellan utan som en början på en process där vi i takt med att vi delar högtids- och vardagsgemenskap med varandra tillväxer i enhet.

Vår överenskommelse handlar djupast sett om förtroende och ömsesidig tillit. Den säger: vi ser inga hinder – vi ser utmaningar och möjligheter – men vi ser inga hinder, för att nu gå vidare tillsammans.

Tillsammans i mångfalden

Att leva som kristen är att leva med enheten för ögonen – den enhet i Kristus som redan är ett faktum. Som inte ska vinnas utan återupprättas – ja, återupptäckas. Men enhet och enhetlighet är inte synonyma begrepp. Enhet handlar om vad vi är – enhetlighet handlar om hur vi ser ut.

Medan enheten kommer till oss som en gåva rymmer enhetligheten drag av uppoffringar och möda. Söker vi enhetlighet måste vi övervinna det i oss som inte återspeglas i den andre. Målet för vår strävan är då att bli varandra alldeles lika och betrakta mångfalden som en brist.

ner igen oss själva i varandra tillräckligt mycket för att våga tala enhetens språk, samtidigt som vi inte blundar för de olikheter oss emellan som ännu kvarstår.

Utmaningen till våra kyrkor handlar om viljan och friheten modigheten att se till det förenande och så slå följe.

Se till enheten i mångfalden. Bara det är väl värt en visa, så säg...

Johan Dalman och Per-Magnus Selinder

*Gud, vår himmelske fader,
vi tackar dig för att du har gett oss din kyrka
som ett tecken på frid och försoning
för alla människor i Jesus Kristus.*

*Jesus Kristus, du som bad att vi skulle bli ett,
befria oss från allt som hindrar oss att förlåta varandra.*

*Du enhetens och gemenskapens ande,
hela den splittring som skiljer Guds barn från varandra
förlåt oss misstro och ovilja mot våra medkristna.*

*Gud, ge frimodighet och förnyelse
åt din kyrka och församling i vårt land.*

*Sänd oss alla i Andens kraft
till tjänst och vittnesbörd bland våra medmänniskor.*

I Jesu Kristi namn

Amen